

[Poul Hansen (Svendborg).]

længelsen af de to love, som den højtærede minister lige har givet, kan jeg på mit partis vegne anbefale forslagene til vedtagelse.

Damsgaard: Da vi sidste gang havde disse to love til behandling her i det høje ting, udtalte jeg mig i den retning, at forholdene nu måtte være sådan, at vi kunne vende tilbage til de oprindelige krigsforsikringsinstitutter, som vi havde før april 1940, da det var sådan, at det private erhvervsliv og staten havde tegnet hver sin del af garantien. Selv om det må erkendes, at der endnu stadig er fare for skibssulykker som følge af miner, og at der vil vedblive at være det år frem i tiden, tør man vel gå ud fra, at denne fare er stærkt dalende, og at vi derfor kan vende tilbage til mere normale forsikringsforhold på dette område. Jeg forstår da også, det er tanken, at dette skal ske til foråret, hvorfor den højtærede minister kun foreslår lovene forlænget for 3 måneder.

Under hensyn hertil og på baggrund af den forhandling, der har været ført, og de oplysninger, som jeg forstår er givet i det høje landsting, skal jeg på mit partis vegne anbefale begge lovforslagene.

Boeck-Hansen: Også vi fra konservativ side kan anbefale disse to lovforslag i den form, der er givet dem i det andet høje ting. Vi er tilfredse med den indsats, der er gjort der, ikke mindst fra konservativ side, for at få lovenes forlængelse indskrænket til kun 3 måneder, idet vi mener det rigtigst at søge at komme tilbage til de gamle forhold, og ganske særlig at få forsikringen ind under de private assurandører. De præmier, der i øjeblikket betales, tynger hårdt på de små skibe, og jeg kan heller ikke se andet, end at de præmier, der betales for krigsfareforsikringer, er meget høje. Men dette vil naturligvis blive taget op til overvejelse og undersøgelse, og vi anbefaler, at de nugældende love vedbliver at løbe til udgangen af marts måned.

Kristian Nygaard: De to forlængelseslove, der her er til behandling, kan det radikale venstre stemme for. Faremomentet og risikoen for krigsskade er jo desværre stadig tilstede, og derfor kan en forstandig lovgivning på disse områder ikke undværes. Derfor glæder det os, at det er tanken at arbejde hen mod en tilbagevenden til lignende forhold, som var gældende for Danmarks besættelse i 1940. Vi imødeser med interesse en lovgivning af en sådan karakter.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg takker for den velvillige modtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 153 af 25. marts 1947.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3315; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1470).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Arbejdsministeren (Marius Sørensen): Af medlemmer af partiet venstre er der fremsat forslag om en ændring i arbejdsløshedsloven, hvorved der i lovens § 6 som nyt stk. 3 indføjes en bestemmelse om, at „lønarbejdere, der tilhører forskellige fag, har ret til at slutte sig sammen i en landskasse, der ligestilles med arbejdsløhedskasserne“.

Forslaget går altså ud på, at der i loven indføjes en bestemmelse ganske svarende til den, der fandtes i arbejdsløshedsloven i årene fra 1927 til 1937.

Den første arbejdsløshedslov her i landet — loven af 1907 — kendte ikke sådanne landskasser omfattende medlemmer af alle fag. Der var i denne lov kun tale om fagligt begrænsede kasser, der kunne omfatte hele landet, og stedligt begrænsede kasser, der kunne omfatte alle fag. Det fremgår af motiverne til loven — en kommissionsbetænkning — og af forhandlingerne på rigsdagen, at de fagligt begrænsede kasser var tænkt som den bærende del af forsikringen og de stedlige — kommunale — kasser mere som en nødhjælp for områder, hvor de faglige kasser ikke kunne nå ud.

Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Sønderup, gav ved forslaget fremsættelse her i tinget blandt andet udtryk for, at det har vist sig, hvor urimeligt de hidtil gældende lovbestemmelser kan udnyttes, og at det kan være meget omtvisteligt i det hele taget at stille krav om medlemskab af en arbejdsløhedskasse som betingelse for at få beskæftigelse, samt at det i hvert fald må anses for helt urimeligt at